

זכור, נקראת נערה. אף כאן,ليل-עד שלא קבלה זכר. ואף על גב שפטותם בושמרומים - זכר היה עתיד להתחבר עמה. ובשעה שהתחבר עמה זכר, כתוב הוא היללה מה לה שמרים. שמרומים - זכר ונוקבה, ומושום בך כתוב היללה ההא.

ובמקרים שפנמצאו זכר ונוקבה אין سبحان אלא זכר. וכך שבחו ישראל בתשבחותיהם לזכר ולא לנוקבה, וזהו שפטותם (שםות טו) זה אליו ואנווה, שאין שבח במקומם זכר ונוקבה נמצאים אלא לזכר. ועל זה (ולא) מחייבים ישראל, שפטותם (ישעה כה) זה ה' קורינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. מושום שפה עתיד לעשותות להם, שפטותם (ミיכא יט) כיימי צאתך מארץ מצרים אראננו נפלאות.

וסוד זה בך הוא - כמו שפנ' ליל וליללה, בך עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות להם, שפטותם שמר מה פלילה שמר מה מליל. מה להן שמיירה וליל. מה להן שמיירה וליללה, שמיירה וליל, אף כאן שמיירה וליל. שמיירה וליל, אף כאן שמיירה וליללה.

וליליה נקרא אגב זכר, וזה שפטותם (ישעה כא) אתא בקר ונום ליללה. בקר, כמו שנאמר (בראשית יט) וישבם אברם בבקר, שהוא מדותו ממש. וכ כתוב (קהלת ה) בקר תשמע קולי, בקר ממש.

ישבו רבי חייא ורבי יוסי, ולמד להם היטול של תורת בנינים, והיו חozרים כל יום וירושבים לפניו. يوم אחד יצא רבי שמעון לחוץ, הילכו עמו, הגיעו לשדה אחד וישבו. שתח רבי שמעון אמר, בא ראה, כתוב (קהלת ז) את הפל ראיתי בימי

אלו בחדיה, מטו לחדר,

פתח רבי שמעון ואמר, פא חי, כתיב, (קהלת ז) את הפל ראיתי בימי הפל

דכל זמן דלא קבילת דבר, אתקרי נער, מדקבילת דבר, אתקרי נערה. אוף הכא,ليل עד לא קבילת דבר. ואף על גב דכתיב ביה שמרומים דבר הוה זמין לאתחברה עמה ובשעתה דאתחבר עמה דבר, כתיב, הוא היללה הזה ליין שמרים. שמרים: דבר ונוקבא. ובגינוי כך כתיב היללה הזה.

ובآخر דASHTECHO דבר ונוקבא, לית שבחא אלא לדכורה. וחייב שבחו ישראל בתושבחתייה. לדכורה ולא ?נוקבא, הדא הוא דכתיב, (שםות טו) זה אליו ואנווה. דלית שבחא באתר דדכורה ונוקבא אשכח, אלא לדכורה. ועל דא (נ"א ולא) מחייבן ישראל, דכתיב, (ישעה יב) זה יי' קורינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. מושום דהכי זמין למעד להו, דכתיב, (מייחז) בימי צאתך מארץ מצרים אראננו נפלאות.

וירזא דא הבי הוא, בגונא דהכא ליל וליללה, בך זמין קדשא בריך הוא למעד להו, דכתיב, (ישעה כא) שומר מה פלילה שומר מה מליל. מה להן שמיירה וליל, או' כאן שמיירה וליללה, או' כאן שמיירה וליללה.

וליליה אתקרי אגב דכורה, הדא הוא דכתיב, (ישעה כא) אתה בקר וגם ליללה. בקר: כמה דאת אמר (בראשית יט) וישבם אברם בבקר. והוא מדותו ממש. וכ כתיב (תהלים ה יי') בקר תשמע קולי, בקר ממש.

יתבו ר' חייא ור' יוסי, ואוליף להו ר' זרא דתורת בנינים, והוא מהקרי בכל יומא ויתבי קמיה. חד יומא נפק רבי שמעון לבר, חקלא יתרבו.